

**Луцька художниця
продала картини, щоб
допомогти
бабусі, яка
пекла паски
поміж руїн**

Фото із сайту polissia.net.

с. 8

■ Серця, віддані Україні

Любов Карпівна шукає розради в молитві, просить у Господа спасіння своїм дітям.

Любов Смолярчук випровадила на війну четверо синів і внука

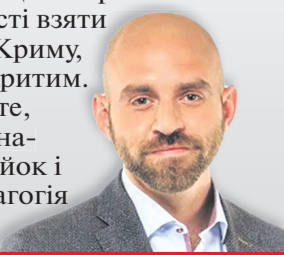
Сьогодні берегиня із села Верхи Камінь-Каширського району просить Господа врятувати на фронті життя її дітей: Віктора, Олександра, Анатолія, Павла та внука В'ячеслава, які стали на захист України від російського окупанта

с. 5

■ Пряма мова

Павло КАЗАРІН, журналіст, воїн ЗСУ, про те, що найскладніше на війні:

Я скажу те, що багатьом може видатися цинічним чи страшним, але головне у цій війні – не території. Більше того, на певний період ми можемо втратити деякі з них у результаті російського наступу просто тому, що ми – Давид, а не Голіаф. Але це все не означає, що в перспективі 10-15 років у нас не з'явиться можливості взяти реванш. Тому питання подальшої долі Криму, безумовно, продовжує залишатися відкритим. Але я б усіх нас застеріг від розмов про те, що до кінця року українські військові, наприклад, перетнуть кримський перешийок і почнуть наступ на півострові. Така демагогія не менш небезпечна, ніж зрадофілія.

■ Пряма мова

Андрій ЛЮБКА, письменник, про захисників Маріуполя, які за наказом Верховного головнокомандувача майже через три місяці боїв у повному оточенні припинили спротив:

Гидко дивитися на те, як російські солдати обшуковують чи конвоюють під дулами автоматів наших бійців з «Азовсталі». Але треба також розуміти людську психіку: за показною зневагою ці росіяни приховують свій страх і захоплення. Уперше вони зіткнулись зі справжніми воїнами. Тому це, мабуть, найкраща мить у житті цих росіян: вони тепер на власні очі бачать світових зірок, про яких найближчі двадцять років Голлівуд знімає найдорожчі блокбастери, на прикладі бійців з «Азовсталі» малі пацани по всьому світу мріятимуть стати військовими і здобути славу героїв, на якій будуть виховуватися наступні покоління. Побачити цих людей наживо – це ніби доторкнутися до самої суті історії, побачити механізми, через які вона діє. Російські конвоїри можуть цього не усвідомлювати, але вони в цій історії виконують ту ж роль, що й солдати, які штрикали тіло Ісуса на Голгофі списами.

Погляд

Василь УЛІЦЬКИЙ,
редактор відділу
політики газети «Волинь»

Не томати, а свинець вам, російські свині!

Не йде з пам'яті, як московський чиновник, мов дитина, тишився, що тепер буде їсти більше херсонських помідорів. Мова про віцепрем'єра рф Марата Хуснулліна, який нещодавно побував на окупованій росією Херсонщині і заявив, що ця область займе гідне місце у «російській сім'ї». «Я думаю, томати та томатну пасту ми будемо в росії тепер їсти частіше і більше, завдяки праці сільгоспвиробників Херсонщини», — радив цей покидьок

Рядовий російський ванька-солдат тішитися, що тягне додому вкрадений блендер з української хати, а більш високопоставлений мародер щасливий, що «росія-матушка» тепер матиме багато помідорів. І ніхто з росіян вже навіть не думає прикривати своє гидке бандитське обличчя псевдореферендумами. Все прямим текстом — що загарбали в Україні — все їхнє. Росія — там, де її солдат-терорист, і ніхто захоплених територій добровільно повертати не буде.

Дуже хочеться, щоб це нарешті добре розчув і усвідомив увесь світ. А також ті з українців, які й досі вважають, що це Україна чимось так образила росію, що в неї не залишилось іншого виходу, як почати масово вбивати українців. Як це робить, наприклад, духовенство московського патріархату, яке нещодавно вустами свого синоду звинуватило незалежну автокефальну Православну церкву України в тому, що це через неї москва пішла на нас війною.

Причина не в тому, що ми якісь не такі. Причина в тому, що ми, українці, взагалі існуємо. Цього достатньо для війни. Бо нас, на думку абсолютної більшості росіян, бути не повинно. І коли ми намагаємось заглянути в очі усіляким путінім, бути «добренькими», то цим тільки надаємо агресора. І навпаки — своя «армія, мова, віра, історія, традиції, спосіб життя», своя «правда, і сила, і воля» допомагають захищатись.

Москалі чудово знали, що НАТО не є для них загрозою, просто морочили цим голови західним політикам. І зараз, коли Фінляндія та Швеція висловили бажання стати членами Альянсу, путін сказав, що не бачить в цьому небезпеки. Відкрито визнавши таким чином, що критика про «агресивне НАТО» вони лише відволікали увагу від своєї головної мети — знищити Україну.

Звісно, якби завоювання нашої країни російським оркам далось легко, їхні війська вже б стояли у Молдові. Казахстану був би висунутий ультиматум, а лісами Естонії блукали б «на навчаннях» російські строківники. Тому наш народ своїм потом та кров'ю, невимовними стражданнями та смертями найкращих синів і доньок справді захищає інші народи від московитської диявольщини.

Але все одно в загарбницьких планах росіян головною була і є саме Україна. Це якась дика і нав'язлива мрія московитів та їхнього біснுவатого фюрера. Здається, навіть коли росія буде однією ногою в могилі, матиме лише одну ракету, але і її спробує запустити в якусь українську лікарню. Заради «томатів» з Херсона росіяни готові на найстрашніші злочини, готові в буквальному розумінні рівняти із землею все: міста, людей, ліси і поля. Незабганню.

Будете їсти не помідори, а український свинець, російські свині! ■

Резонанс

Журнал Time: найвпливовіша людина 2022 року — Володимир Зеленський

На другому місці — Ілон Маск

Василина СМЕТАНА

Президент України Володимир Зеленський визнаний «найвпливовішою людиною 2022 року» за результатами опитування читачів американського журналу Time.

За нього проголосували понад 3,3 млн читачів — 5% голосів, що є відносно більшістю, написав Time.

«Коли в лютому російські війська почали повномасштабне вторгнення в Україну, Зеленський, комік, який не мав політичного досвіду до обрання президентом України у 2019 році, вийшов на світову арену і згуртував лідерів для підтримки України», — коментує видання. До речі, лише переможець опитування, проведеного напередодні публікування офіційного рейтингу, обирається громадськістю.

Щоб тримати антипутінську коаліцію, український Президент спілкується не тільки зі світовими лідерами, а й має слово у парламентах інших країн і навіть виступає на мітингах на підтримку України.

Фотоколаж із сайту obozrevatel.com.

прем'єр-міністр Великої Британії Борис Джонсон — 3,4%, попри те, що на початку року він зіткнувся з негативною реакцією і був оштрафований

3,2% голосів, ідуть медичні працівники, «які залишаються вирішальними в боротьбі з COVID-19». Президент США Джо Байден посів лише п'яте місце з 3,1% голосів.

«Коли в лютому російські війська почали повномасштабне вторгнення в Україну, Зеленський, комік, який не мав політичного досвіду до обрання президентом України у 2019 році, вийшов на світову арену і згуртував лідерів для підтримки України.»

Друге місце в опитуванні посів генеральний директор Tesla і SpaceX Ілон Маск — 3,5% голосів, третє —

поліцією за проведення вечірки під час локдауну в червні 2020 року. На четвертому місці, набравши

ДО СЛОВА

Time100 — щорічний рейтинг 100 найвпливовіших людей у світі за версією американського журналу Time. Уперше був опублікований у 1999 році як результат дискусії серед американських учених, політиків і журналістів. Із 2004-го рейтинг став щорічним. Торік, за версією видання Time, Людиною року-2021 став американський бізнесмен Ілон Маск. ■

Світ із нами!

Данські волонтери у Луцьку:

«Нехай ми платитимемо більше за світло, але наші діти будуть у безпеці»

У редакцію «Волині» завітали двоє благодійників із батьківщини Ганса Крістіана Андерсена, які привезли в Україну черговий гуманітарний вантаж

Антон КАРАСЬ

Андреас Фосс і Бйорн Бансен із Данії намагаються надавати українцям саме ту допомогу, якої вони нині потребують. Тому попередньо узгоджують її з місцевими волонтерами та військовими. Як розповів депутат обласної ради Іван Мирка («Європейська Солідарність»), благодійники за посередництвом спільних знайомих із Польщі зв'язалися з ним, щоб без зайвих бюрократичних процедур адресно підтримувати українських військових та біженців.

Цього разу вони привезли на Волинь дизельні генератори, консерви, побутові речі для наших захисників.

Раніше пан Фосс та пан Бансен волонтерством не займалися. Один із них працює у сфері комунікацій, другий — підприємець, який будує бізнеси «під ключ». Утім, російська агресія підштовхнула їх до громадської активності. Тепер вони кажуть, що допома-

Журналісти «Волині» запросили друзів із Данії відсвяткувати разом нашу майбутню перемогу.

гають українцям захищати спільні цінності.

— Йдеться насамперед про демократію. Адже вона дозволяє вірити в краще майбутнє, у те, що наші діти будуть рости в розвинутому суспільстві та зможуть себе реалізувати, — зазначив Бйорн Бансен.

Крім того, гості з Данії наголосили, що нині наші захисники на полі бою відстоюють, зокрема, свободу слова та повагу до особистості.

На запитання, чи не стомилися європейці від війни в Україні, Андреас Фосс відповів, що ставить собі за мету пояснити співвітчиз-

никам важливість підтримки нашої держави.

— Війна справді потроху зникає з перших шпальт ЗМІ. Тому ми і працюємо, щоб залучити у волонтерство якомога більше людей, — каже пан Фосс.

Коментуючи втрати країн ЄС від антиросійських санкцій, Бйорн Бансен зауважив: «Нехай ми платитимемо більше за світло, але наші діти будуть у безпеці».

Данські волонтери хочуть і надалі допомагати нашій державі, зокрема, планують системний проект з організації харчування українських військових. ■

МАГНІТНІ БУРІ У ЧЕРВНІ:

- 9–10 — середні;
- 11 — сильна;
- 15–17 — слабкі;
- 23–25 — слабкі;
- 30 червня — середня

Джерело: ukr.net.

Пряма мова

Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ, Президент України, оцінив можливість Європи дати відсіч російським окупантам:

З точки зору об'єму тих сил, які застосувала рф, навіть резервів... Я думаю, що на сьогодні жодна країна Європи не впоралася б.

Пряма мова

Анджей ДУДА, президент Польщі, під час виступу у Верховній Раді України:

Я не заспокоюся, поки Україна не стане повноправним членом ЄС, адже Україна — це обличчя Європи! Захисник великої європейської родини! Жодні звірства не зможуть українців стати на коліна.

■ Нескорені

Наречена луцького героя після загибелі коханого стала парамедиком на Донбасі

Фото із сайту espreso.tv.

Михайло та Єлена навіть не уявляли, що буває таке кохання.

Наприкінці березня у Луцьку попрощалися з 27-річним військовим Михайлом Приступою, який загинув у боях з російськими окупантами під містом Ірпінь Київської області. Боець 503-го окремого батальйону морської піхоти з дислокацією в Маріуполі народився у селі Сирники поблизу обласного центру, жив у сусідніх Милушах, мав кохану дівчину у Чернівцях, планував одружитися. Після смерті Михайла його наречена Єлена Ланівська (до речі, депутатка Чернівецької райради від «Євросолідарності») вирішила продовжити патріотичну справу коханого і стала парамедиком на Донбасі

Галина ОЛІЙНИК

«ЗАКОХАЛАСЯ З ПЕРШОГО ПОГЛЯДУ»

— Історія нашого знайомства максимально сучасна — через інтернет, — розповіла Єлена Ланівська. — Михайло побачив мене у соцімережі на сторінці нашого спільного товариша і «підписався» на мене. Він переглядав усі мої сторіз і зрештою прокоментував одну з них. Так ми почали спілкуватися. У це складно повірити, але підтверджу: хоча ми кожного разу не бачилися, я майже відразу збагнула, що це — моя людина. В якийсь момент Михайло написав мені, що у свою відпустку приїде до Чернівців. Під час зустрічі я з першого погляду зрозуміла, що кохаю його. Утім, я це відчула ще раніше.

Єлена зізнається, що це глибоке почуття «накрило» її вперше.

— Я взагалі не уявляла, що таке буває. Писала Михайлові, що закохалася в нього, як дівчинка. На що він у відповідь теж підтвердив: «Якщо це у нас із тобою не кохання, то я тоді навіть не знаю, що ж воно таке».

Так вони зустрічалися понад рік. Єлена часто їздила до Михайла в Маріуполь, де він служив за контрактом. Ці дні були наповнені щастям. У жовтні у Михайла закінчувався термін служби. Продовжувати його він не планував. Хотів одружитися з коханою, переїхати жити до Чернівців і розпочати бізнес із виготовлення принтованих футболок.

«ЧАС НЕ ЛІКУЄ»

Війна не дала збутися цим задумам. Єлена наголошує: навіть якби її коханий на той час уже звільнився із ЗСУ, він все одно би пішов воювати — не міг вчинити інакше. Після російського нападу підрозділ, в якому служив Михайло, перекинули в Ірпінь, де п'ятого березня його життя

«Ти загинув заради свободи, тому я повинна продовжувати твою боротьбу».

обірвалося... Чоловік героїчно загинув, прикриваючи своїх товаришів, коли вони стримували ворожу колону.

З моменту загибелі воїна минуло вже понад два місяці, проте Єлені не стало ні на краплю легше: «Час не лікує. Ти просто живеш із цим. Я й досі відчуваю, як твої руки гладять моє волосся. Пригорнутися б хоч на мить», — написала вона в соцімережі.

«Час не лікує. Ти просто живеш із цим. Я й досі відчуваю, як твої руки гладять моє волосся. Пригорнутися б хоч на мить.»

«Я ЗАРАЗ ТАМ, ДЕ НАЙБІЛЬШ ПОТРІБНА»

Дівчина розуміла, що тільки робота може її відволікти від горя. Тож вирішила піти туди, де буде найбільш корисною — в добровільний медичний батальйон «Госпітальєри», що допомагає бійцям на Донбасі. За першою освітою вона медик, навчалася

чотири роки у медичному коледжі Буковинського медуніверситету за спеціальністю «Лікувальна справа».

— Після загибелі Міші мені було дуже важко ходити Чернівцями, тими вулицями, якими ми гуляли. Тому я більше часу спочатку перебувала в Києві, волонтерила, — продовжує Єлена. — Та коли в столиці стало відносно спокійно, знову почала шукати для себе якусь активну роботу, щоби трохи забутися. Тоді й познайомилася з дівчинкою, в якої ідентична ситуація: теж загинув коханий. Вона й розповіла мені про «госпітальєрів». Їх саме тоді відправляли на Донеччину. Тож я теж вирішила долучитися, адже маю медичну освіту. Пройшла кількадеденні курси й поїхала як парамедик.

— Тепер робота — єдине, що допомагає відволіктися, — продовжує Єлена. — Також підтримує усвідомлення того, про що ми неодноразово розмовляли з Мішею: свобода — це найвища цінність. Розумію, що він загинув заради нашої свободи, в тому числі і моєї. Тож повинна продовжувати його боротьбу. Я зараз там, де найбільш потрібна...

Джерело: molbuk.ua. ■

Погляд

Ірина КРАВЧУК,
редактор відділу інформації
газети «Волинь»

Ця весна нас змінила жорстко і швидко

Війна, яка колись асоціювалася у мене зі старезною обідраною жінкою з косяком, тепер видається темною липкою плівкою, яка накрила кожен метр сучасної цивілізованої держави. Цей чорний наліт з'явився через страх, коли на світанку ми побачили новини із заголовком «Увага! Зберігайте спокій...» Інстинкт виживання, який заклала у нас природа, дратував мене до чортиків. Я бачила, як це відчуття охоплювало навіть тих, хто живе поруч — у відносно спокійному Луцьку і, на щастя, ще не бачив справжнього пекла

«Завтра їду кудись подаль. Кожна сирена викликає якусь панічну атаку. Більше не можу...» — сказала мені подруга десь два тижні тому. Вона все ж залишилася вдома: зрозуміла, що її місце у Польщі чи Німеччині передусім знадобиться людям, які опинилися у більшій небезпеці й без житла. Боятися й емоційно реагувати на новини вона не перестала, але нещодавно зізналася, що, на диво, почувається щасливою, бо вперше почала по-справжньому цінувати кожну хвилину. Як я помітила, така реакція на війну нині досить поширена.

Переглядаючи тисячі дописів у соцімережах, зауважую кардинальні зміни у деяких співвітчизників: один навертається до Бога, другий зневірюється, хтось у перші години побіг у військкомат, хоча раніше ніяк не проявляв хоробрості, а інший — герой на словах — взявся штурмувати кордон, щоб виїхати.

Одні з простреленими ногами втікали за межі України під прицілом танка. Інші пакували валізи у тихому містечку на заході країни. Нині вони вигулюють своїх мопсів у Польщі, вивчають німецьку на безкоштовних курсах і постанть фото з прогулянки в Італії, поки у їхньому містечку шукають помешкання жителі Маріуполя, Бучі, Донецька, Харкова...

Багатох, хто залишився, це дратує. Родичі наших захисників обурюються, що інші молоді чоловіки зараз не на фронті. Когось розлютив політик, який для піару повіз військовим кілька бронезилетів.

Психологи ж рекомендують пробачити собі та іншим різні реакції на нинішню біду.

Психотерапевтка Валерія Козюбіна пояснює, що під час війни людина не відчуває однієї з основних своїх потреб — безпеки, тому страх — це те, що й мало включатися, щоб будь-яким чином рятуватися від загрози.

«Хтось завмирає і вариться у своїх мізках, хтось біжить і щось робить хаотично, а хтось — б'ється. Треба розуміти, що всі реакції — це нормально, і не треба себе насилувати й чинити так, як умовно «треба робити». Тобто навіть реакція ступору — теж природна. Це значить, що треба дати час психіці «відійти». ■

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Павло СУСЛОВ — боець, житель міста Нововолинська;
Тарас СВИСТАК — капітан із села Садів Луцького району;
Віталій ДІДИК — боець із села Мишів на Іваничівщині;
Іван ГАЛЕНДА — із села Заболоття на Ратнівщині;
Костянтин КІЦ — боець із міста Луцька;
Леонід ЗІМИЧ — боець із села Лахвичі Камінь-Каширського району;
Сергій САХАРДАЛА — боець із села Промінь Луцького району;
Дмитро КОСОВ — боець із міста Луцька;
Дмитро ЯГОДА — доброволець із міста Ковеля;
Сергій ДЕМИДОВ — боець із села Затурці Луцького району;
Василь ФЕРЕНЦІ — військовослужбовець із Ківерців;
Андрій ВОЙТЮК — боець із селища Рокини Луцького району;
Назар ПАСІЧНИК — боець із села Несвіч Луцького району;

Сергій ПАНЧИШИН — військовослужбовець із міста Нововолинська;
Дмитро МАКАРЧУК — військовослужбовець із Люблинця Ковельського району;
Петро МЕЛЕХ — військовослужбовець із села Колодяжне Ковельського району;
Петро ВАСЕЙКО — військовослужбовець із села Поворськ Ковельського району;
Іван МАКОВЕЦЬКИЙ — боець із села Щедрогір на Ратнівщині;
Валерій ГОНТА — військовослужбовець, кіборг із міста Ковеля;
Анатолій ДМИТРУК — боець із села Козлиничі Ковельського району;
Олег БРИНЗА — боець із міста Рожище;
Анатолій ФІЛІПЧУК — боець із села Кременець на Рожищенщині;
Федір ГАВРУК — боець із міста Луцька;
Андрій ДУДИК — військовослужбовець, житель селища Маневичі.

Політика

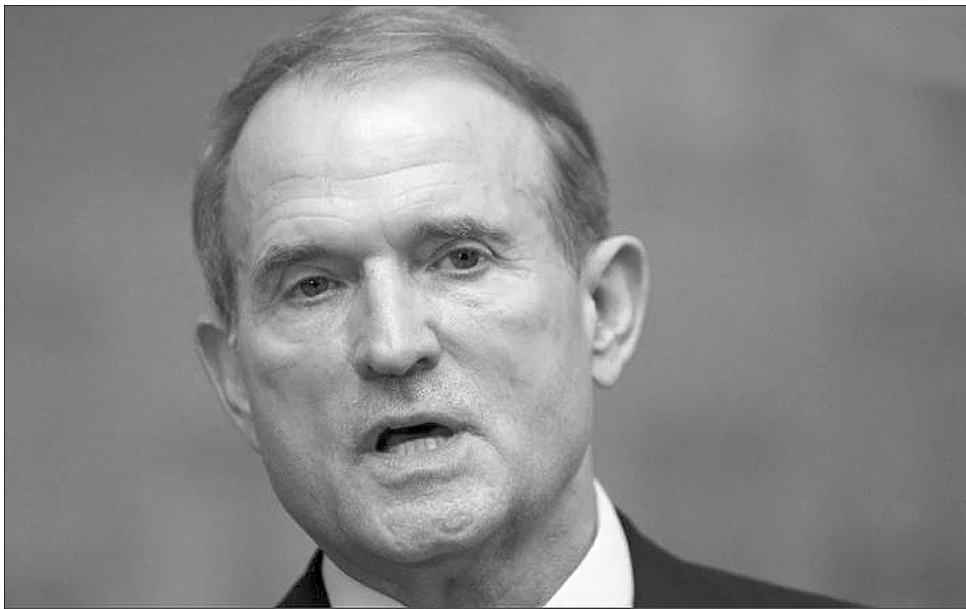
Олексій ГАРАНЬ, політолог, науковий директор фонду «Демократичні ініціативи» імені Ілька Кучеріва, доктор історичних наук

Що не так зі свідченнями Медведчука?

Будь-яка людина, яка порушила закон, має відповідати. Якщо Петро Порошенко, як і будь-який інший політик, порушив закон, він має відповідати. Але тут є і правова, і політична площини

Фото із сайту bbc.com.

Ми пам'ятаємо, як Медведчук брехав ще на процесі Василя Стуса.

З правової точки зору. Уже виступили адвокати Порошенка, які вказали на цілий ряд правових моментів. Зокрема й те, що цим має займатися не СБУ, а ДБР. Також адвокати наголошують на тому, що уже багато одіозних політиків давали свідчення проти Порошенка, і ці свідчення потім розсипалися.

Як політолог, прокоментую політичну складову. Наскільки переконливими були ці свідчення? Медведчук читає написаний текст. Медведчук розповідає не про свої дії і про те, де він свідком не був. Ми пам'ятаємо, як Медведчук брехав ще на процесі Василя Стуса. Очевидно, що працював ще з радянськими спецслужбами, потім — з російськими. Можливо, його і зараз теж використовують, тільки вже хлопці з СБУ. І в цій інформації, яку видає СБУ, мене дивує ось що. Коли говоримо про Медведчука, найперша асоціація — зв'язок Медведчук—путін, зрада на користь росії. Тому найважливіше було б довести процес Медведчука до кінця саме в цьому аспекті. Але виглядає так, що у влади знову головний ворог не путін, а Порошенко.

І давайте подумаємо, чому це оприлюднено саме зараз. Одна з версій — тому, що владі треба відвернути увагу від страшних наслідків удару по Десні ще 17 травня, який вже не можна приховати, де загинуло 87 солдатів. Це вже п'ятий подібний випадок. Чому солдатів в казармах не роззосереджують? Можливо, «записами Медведчука» відвертають

увагу громадськості від цього питання?

Та повернемося до повідомлень СБУ. Пригадаймо відомий вислів: «Якщо хочеш забезпечити правосуддя, посади когось зі своїх друзів». Ми бачили, що «Слуги народу» цього не можуть зробити ні щодо своїх депутатів, які потрапляли у корупційні скандали і резонансні ДТП, ні щодо Ігоря Коломойського. Тобто, проти

жодної людини, яка була наближена до Зеленського і до якої є питання від громадськості, антикорупціонерів, розслідування не було доведено до кінця. Ми знаємо, чим закінчилося розслідування «замаху» на Сергія Шефіра. А як тоді говорили, що це був замах на самого президента, атака проти його антикорупційної політики. Зеленський навіть заявив про

«Виглядає так, що у влади знову головний ворог не путін, а Порошенко.»

це із трибуни Генасамблеї ООН. І що? І нічого.

Ми пам'ятаємо заяву про переворот, запланований на 1 грудня. І що? Знову нічого. Та й сам президент, на жаль, у довоєнний період виходив часто за межі своїх повноважень, що у правовій державі означало б розслідування і, можливо, навіть початок імпичменту. Йдеться, зокрема, про спроби розпуску Конституційного суду, призначення суддів КСУ всупереч закону. Згадаймо блокування з Офісу президента реформи правоохоронних органів.

Тобто, я повірив би владі, якби бачив, що ведеться цілеспрямована боротьба і проти корупціонерів, і проти тих, хто пов'язаний із проросійськими схемами. Але ж цього немає. Тому це мене підводить до думки, що у даному

випадку зі свідченнями Медведчука проти Порошенка ми маємо так зване вибіркове, політично вмотивоване правосуддя. Це якраз вписується в кампанію, що її вели ще до війни, і продовжують зараз проти опозиції. Це — нападки на опозицію з боку радників Офісу Президента України. До речі, тих радників, які не перебувають на державній посаді, не подають публічно декларацій.

А люди з каналів Медведчука зараз працюють на єдиному інформаційному мовленні, в той час, як виключають патріотичні канали.

Влада і патріотична опозиція мусять працювати разом. Депутати від «Європейської Солідарності» Ірина Герасенко, Марія Іонова, Іванна Климпуш-Цинцадзе багато їздять по закордонах, причому разом із депутатами від «Слуги народу», щоб формувалася єдина позиція. А з боку влади ми бачимо кампанію з дискредитації і Порошенка, і його політичної сили. До речі, її Михайло Подольак місяць тому назвав «політичною сектою, що зараз явно вмирає».

То я питаю, чи це сприяє єдності країни під час війни? Адже ми зараз ведемо боротьбу за незалежність, територіальну цілісність, але це війна і за те, якою буде Україна. І, звичайно, в цій новій Україні не має бути місця вибірково («політично вмотивованому») правосуддю. ■

У номер!

Фото із фейсбук-сторінки Ігоря Лапіна.

Депутат Верховної Ради VIII скликання Ігор Лапін уже вдруге зі зброєю в руках захищає Україну.

Колишнього нардепа з Волині поранили на Луганщині

Ігор Лапін боронить Україну у складі 1-ї окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна

Софія ГАВРИЛЮК

Волинський колишній командир роти батальйону «Айдар», народний депутат VIII скликання Ігор Лапін, який служить у бригаді імені Івана Богуна, отримав поранення на Луганщині. Фото з лікарняної палати активіст оприлюднив у соцмережі. Одночасно показав відео артобстрілів, прокоментувавши все словами: «Так! Це наше життя. Це лише мить, яка триває хвилину-годину-день-тиждень-місяць... Це про нас. Але хлопці стоять. Вони вгризлися у землю і тримають рубежі. Це 3-й батальйон 1-ї окремої бригади спеціального призначення імені Івана Богуна».

Понад три сотні українців, які бачили цей допис, побажали пораненому бійцю одужання, Божої опіки йому і його побратимам. Також вони дякують «богунівцям» за мужність і героїзм. ■

Незламні

Унікальна в історії операція: як наша авіація проривала блокаду Маріуполя

Екіпажі вертольотів доставляли в заблоковане місто підкріплення, озброєння, ліки, інше найнеобхідніше та забирали поранилих і тіла вбитих

Василь КІТ

Про деякі деталі безпрецедентної операції розповів українським ЗМІ перший командир полку «Азов» Андрій Білецький. За його словами, було здійснено понад 5 спроб перекинути допомогу захисникам міста повітрям. Окрім двох останніх, вони були успішними. Білецький підкреслив, що такого не робила ще жодна армія в історії.

— Спочатку все було добре. А під кінець стало зрозуміло, що ворог бачить та розуміє, що в Маріуполь прориваються вертольоти. У цих спробах треба передусім виділити героїзм і максимальний професіоналізм українських льотчиків. Ні в яких «падіннях чорного яструба» ніколи американці не дозволяли собі входити на більш, ніж сотню кілометрів у глибоко ешелоновану систему протиповітряної оборони при патрулюванні винищувачів ворога в повітрі. Таких операцій ніколи в історії людства не було, — сказав він.

Білецький зазначив, що спецоперація планувалася та проводилася під егідою Головного управління розвідки Міноборони. На найпершого командира «Азова» було покладено завдання організувати десант. За час блокади, каже він,

Неймовірно, але, за словами Андрія Білецького (на фото), 74 бійці зголосились послити маріупольський гарнізон, коли той вже тривалий час перебував у повному оточенні. Справді залізни люди!

72 бійці «Азова» було переправлено вертольотами для посилення оборони міста. Одним із перших, хто був доправлений вертольотом до Маріуполя, став «азовець» Кельт, він загинув наступного дня.

«Доправляли вертольотами в Маріуполь також медиків.»

— Загинув так, як і хотів, — він багатьом друзям казав: «Хочу вдома вмерти». І це сталося на сусідній вулиці неподалік від того дому, де народився і виріс. Прямо в серці своєї малої батьківщини, — зазначив Білецький.

Доправляли вертольотами в Маріуполь також медиків.

— В останній виліт у вертольоті погодилися летіти лікарі. Це була медсестра, анестезіолог, два хірурги — загалом 5 представників медичного персоналу, цивільних. Це люди з Дніпра. Я думаю, що раніше чи пізніше можна буде назвати прізвища цих людей. Це справді для мене герої, — розповів Білецький.

За його словами, усім було важко летіти, але найважче — першому й тим, хто вже знав, що росіяни виривали трасу польоту і розташували відповідним чином засоби ППО. Що ж до історії командира першого екіпажу вертольотів, то Андрій Білецький сказав, що вона гідна екранізації. Командир, до речі, живий-здоровий. ■

■ Серця віддані Україні

Любов Смолярчук випровадила на війну четверо синів і внука

Сьогодні берегиня із села Верхи Камінь-Каширського району просить Господа врятувати на фронті життя її дітей: Віктора, Олександра, Анатолія, Павла та внука В'ячеслава, які стали на захист України від російського окупанта

Фото Леся МІНІБАЄВОЇ.

Фото з родинного архіву Любові СМОЛЯРЧУК.
Тил волонтерської діяльності тримає онука Ольга.

Сини Любові Карпівни, як вона каже, певно, у свою бабусю вдалися, котра була палкою патріоткою.

взагалі, оскільки двоє старших братів несли службу в гарячих точках. Але в силу запального характеру сам пішов до військкомату ставати на облік.

І ось третя війна, що змусила стиснутися не одне серце української жінки через страх за близьких. Ні хвилини не розмірковуючи, досвідчені у військовій службі сини пані Любові з перших днів війни майже одночасно пішли до військового комісаріату, аби засвідчити свою готовність стати до оборони України. В Анатолія після

го українського була бабуся моїх дітей, — каже пані Любов.

Нині в лавах ЗСУ сини Павло та Анатолій стримують ворога на прикордонних рубежах. Олександр служить у військах протиповітряної оборони. Тоді як найстарший Віктор проходить навчання у складі однієї з військових частин Волині. Не зміг залишитися осторонь захисту рідної держави й онук пані Любові, син Віктора — В'ячеслав. Він також мобілізувався та боронить Україну, тримаючи повітряну оборону. Рідні стоять на різних рубежах лінії фронту, однак між собою постійно на зв'язку. До речі, вже на другий день війни, 25 лютого, записався в ряди тероборони і зять Любові Карпівни.

А ВНУЧКА — НА ПЕРЕДОВІЙ ВОЛОНТЕРСЬКОГО РУХУ

Тим часом тил волонтерської діяльності тримає онука Любові Карпівни Ольга (донька Олександра). Із перших днів повномасштабного вторгнення рашистів вона перебувала у столиці. Дівчина не сиділа склавши руки — залучила максимум зв'язків від іноземних колег. Спільно вдалося зібрати кошти на 17 автомобілів, що їх передали з Європи на потреби ЗСУ. Попри благання родини повернутися додому в Луцьк, Ольга не покинула свій фронт допомоги, позаяк робота стрімко набирала обертів. Активістка згуртувала небайдужих людей, охочих допомогти армії, які забезпечили постачання необхідних аптечок, десятків тепловізорів, квадрокоптерів, рацій та тепловізійних прицілів, медичних наплічників, карематів, балаклав, плитоносок, продуктів харчування тощо. Крім того, на зміцнення армії, заручившись підтримкою партнерів, Ользі вдалося зібрати шість з половиною мільйонів гривень. Дівчина каже, що підтримка родини — це коли тебе не відмовляють від здійснення задуманого, а просто чекають, розуміють, гордяться, переживають і понад усе вірять у твої сили. Це стало своєрідним кредо родини Смолярчуків, патріотів та захисників України. ■

«Рідні стоять на різних рубежах лінії фронту, однак між собою постійно на зв'язку.»

війни в Югославії почалися проблеми з ногами, йому замінили два суглоби. Однак, незважаючи на оперовані кінцівки, не замислюючись, за покликом серця він пішов воювати.

— За тиждень до війни він розпочав ремонт в хаті, — розповідає Любов Карпівна, — але все так і покинув. Казав, що руки не зможуть нічого робити, коли таке коїться в країні — треба захищати своїх дітей. Раз вороги зазіхнули на територіальну цілісність України, треба відстоювати право на вільне життя на власній землі.

УСПАДКУВАЛИ ГЕНИ БАБУСИ-ПАТРІОТКИ

— Мої діти, напевно, вдалися у свекруху Галину Григорівну, — ділиться міркуваннями моя співрозмовниця. — Вона була палкою патріоткою. Свого часу жінка була засуджена та відсиділа 5 років у тюрмі в Сибіру за зв'язок з упівцями. Коли по телебаченню лунав Гімн, то в хаті мала бути гробова тишина. І навіть на схилі літ — будучи у 95-літньому віці, вже не впізнавала своїх рідних — усе ж Гімн України знала напам'ять і нерідко зроняла сльозу, як він звучав. От такою шанувальницею всьо-

■ Пульс тижня

Журналісти назвали ім'я волинянки, яка агітувала за «руській мір»

Яничарка назвала Зеленського катом і звинуватила у звірствах «Азов».

А ще вона — прихильниця теорії змови й руху антивакциновиків

Софія ГАВРИЛЮК

Фото із сайту ІА «Волинські новини».

Волинянка, яку за-тримала Служба безпеки України за поширення ворожої пропаганди у фейсбуці, звинувачувала у війні Президента Зеленського і публікувала відео російських пропагандистів про «звірства» українських військових. Про це повідомила з посиланням на власні джерела інформагенція «Волинські новини».

Зрадниці повідомили про підозру та взяли під варту.

Нагадаємо, співробітники СБУ встановили, що мешканка Каменя-Каширського після 24 лютого систематично публікувала у соціальних мережах матеріали про заперечення збройної агресії РФ проти України, а також закликала до фізичного знищення керівництва нашої держави та агітувала за «руській мір». Її повідомили про підозру та взяли під варту.

За інформацією джерел, цією особою виявилася Валентина Приймак із Каменя-Каширського. Її фейсбук-сторінка просто кишить «викривальними матеріалами». Серед них — інтерв'ю втікача, колишнього прем'єр-міністра уряду Януковича Миколи Азарова, пропагандистські ролики російських каналів та псевдостатті про теорії змови.

Жінка не просто поширювала ці матеріали, а й звинувачувала у війні чинну владу. Мовлять, Президент Зеленський не хоче домовлятися про мир, натомість просить зброї. Більше того, писала, що ця війна — договір. Просторікувала, начебто український Президент домовився про напад із путіним. Ось один із дописів рашистки з волинським корінням (без редагування):

«Війна 2022 року була спланована нинішнім режимом Зеленського. План-напад на Донецьку, Луганську області, руйнування інфраструктури та знищення народу! Ці факти достовірні, є документи: прикази з підписами, план дій... Ця війна — договір. Щоб відвести підозру від себе, і стати героєм Зеленський узгодив з путіним першим напад на Україну. Так розпочали повномасштабну кровопролитну війну в Україні. Так знищують український народ та бомблять, розвалюють все, що було побудовано не одним поколінням. Україну перетворюють на руїни...».

За кілька секунд втратив 25000 гривень

Так волинянин хотів збільшити ліміт кредитки...

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Попри постійні застереження працівників відділення поліції №2 (м. Горохів) Луцького районного управління поліції ГУНП у Волинській області не надавати невідомим особам реквізити своїх банківських карток, люди й далі наступають на одні й ті ж граблі.

Цього разу неприємність сталася з вини дитини, яка для здійснення банківської операції скористалася картою мами: підліток зацікавився телефонною пропозицією невідомого збільшити ліміт. Повірив, що для цього начебто працівникові банку потрібні всі цифри, написані на картці, і продуктивув їх. До слова, щоб підтвердити свою особу, шахрай навіть вислав копію паспорта. Звісно, з липовими даними.

Як тільки всі умови дурисвіта були виконані, з картки жертви зникли 25000 гривень. Тож будьте пильними! ■

Вітаємо!

21 травня зустрів 35-річчя духовний наставник жителів сіл Звиняче й Красів Луцького району отець

Назарій ШИЙКА.

Всечесний отче, сердечно вітаємо вас із життєрадісними іменами. Найпотрібнішим духовним хлібом є для нас ваші молитви. За доброти вас обожнюють наші діточки, за людяність шанують усі жителі сіл. Ви не втомлюєтеся бути для нас щедрим на благословення, мудрі поради, світлі побажання, гуртувати церковну родину своєю вірою в Бога і в Україну, щодня просити в Творця миру й щастя рідній землі й кожному з нас. Вдячні вам за це, шановний ювіляре. Нехай Господь обдарує вас міцним здоров'ям і Своєю істинною любов'ю. Нехай вам ангели з неба найгарніші вітальні пісні співають, а Богородиця на всіх стежках оберігає. В душі нехай сяє щастя зірниця, і багаті хорошими людьми, радістю й многоліттям родинна світлиця. З роси вам і води!

З повагою староста Звиняченського старостинського округу Тетяна Панасюк, парафіяни храму Святителя Миколая Чудотворця села Звиняче і Свято-Михайлівського храму села Красів Православної церкви України.

Браво!

На представлених світлинах жінки-переселенки виглядають справжніми моделями.

Волинянка вдягнула

В старовинний одяг переселенців

Відома колекціонерка вишиванок із Нововолинська організувала показ національних костюмів, залучивши до цього дійства вимушено евакуйованих українців

Роксолана ВИШНЕВИЧ

Цьогорічний День вишиванки в Нововолинську проходив під особливим знаком — єдності, великого прагнення утвердити себе як міцна, сильна й унікальна нація.

Вшиванка — це не лише елемент декору, а також і захист, який укриває нас від негативних емоцій, зміцнює віру.

Чималу аудиторію нововолинців, які прибули в Нововолинськ зі Східної та Південної України. Місцевий майстер Володимир Єфімов в рамках проєкту «Укриття» підготував презентацію фотоставки. За словами пані Марії, вишиванка — це не лише елемент декору, а також і за-

Ця пара стала і глядачем, і учасником дійства.

Марія Долиновська може годинами розповідати про історію національної вишивки, українські традиції.

хист, який укриває нас від негативних емоцій, зміцнює віру.

Відчувалося, що спочатку учасники фотосесії, які виконували роль моделей, були дещо розгубленими. Однак згодом, за підтримки глядачів, стали більш розкутими, впевнені-

Фото Роксолани ВИШНЕВИЧ

Спеціальний репортаж

Отець Яків приїжджає на службу в Берегове по неділях і в святкові дні.

Подружжя Гуделюків ніколи не пошкодувало, що повернулося в село, бо де ще знайдеш таку ідилію.

Зінаїда Куденчук: «Чоловік дуже тішився, що церкву в селі збудував».

Фото Катерини ЗУБЧУК

«Як путін напав, то до нашого храму приходять люди із сусідніх сіл — хочуть чути молитву рідною мовою»

Коли після повномасштабного вторгнення росії в Україну то одна, то друга релігійна громада Волині, остаточно прозрівши, покидає московський патріархат та приєднується до Православної церкви України, парафіяни храму первоверховних апостолів Петра й Павла у Берегове на Рожищенщині горді тим, що вони це питання вирішили для себе ще 17 років тому

Катерина ЗУБЧУК

«НА ЗЕМЛІ ВИРОСЛИ — ДО ЗЕМЛІ Й ВЕРНУЛИСЯ»

Найперша зустріч у Берегове — із подружжям Володимира й Ольги Гуделюків. Бо ж Володимир Васильович, як підказали односельці, — церковний староста, а Ольга Миколаївна веде своєрідну хронологію пам'ятних подій, пов'язаних із будівництвом храму, його відкриттям, подальшим життям громади. Хоч могло все зовсім по-іншому склалася в їхньому житті...

Чоловік — родом з Переспи, — розповідає жінка. — Я в Переспівську школу ходила, як старшокласницею була. Там ми й познайомилися. З армії два роки ждала. Потім ще стільки ж зустрілися влітку в травні 1978-го одружилися. Пішла я в невістки. Але тітка Володимира, яка жила в Ковелі, покликала й нас у місто. Обоє на «Ковельській машині» робили. Син і дочка наші там народилися. Мали квартиру-мало-сімейку в гуртожитку. І от Союз розвалився. Всі знаємо, які то були роки. Хтось брав сумку-«кравчучку» і їхав в Польщу, Югославію. Бізнес який почався. А ми з чоловіком — далеко від цього. Тож поїхали ми в моє Берегове. Як кажуть, на землі вирости — до землі й вернулись...

Поселилися Гуделюки в хаті Ольжині тітки, що пустою стояла, відремонтували її. Почалася в їхньому житті нова сторінка. — Батько мій дав нам коника, купив корівчину, воза, — пригадає Ольга Миколаївна. — Почали ми хазайнувати. — Ще до минулого року, — долучається до розмови Воло-

димир Васильович, — я пару коней тримав, але продав і трактора купив, аби на ноги легше було. Вже мало садимо картоплі — тільки для себе. Сінокосу на паях маємо багато, бо три корови в господарстві — сіно мусить бути на зиму. Молоко продаємо. Можна було б і дооржоче людям платити, але що зробиш — як уже є, то добре. Все-таки — довка до нашої пенсії.

Зараз подружжя залишилося саме — дочка з сім'єю живе в Луцьку, син — у селі Гірка Полонка неподалік обласного центру, тож тільки приїжджають до батьків.

Скоро тридцять років, як перебралися Гуделюки в Берегове. І, як самі кажуть, ніколи не пошкодували, що саме так склалося життя. Травневого дня десь неподалік кувала зозуля, на обійсті цвів садок, поряд — річка, ліс... Де ще таку ідилію знайдеш? І такі, кого потягнуло в рідне село, не лише наші герої. Що далеко ходити — сусідка їхня Марія Романюк із Рожички вернулася в батьківську хату. Спочатку як дачниця город щовесни засаджувала, а потім назавсім перекрилася.

МАЛЕНЬКА ГРОМАДУ РУХА ХУА ВЕЛИКА ВІРА І ПАТРИОТИЧНА МЕТА

Жителі села пам'ятають, як у липні 2005 року, якраз на Петра й Павла, приїхав священник Андрій Голуб, який родом із Львівщини (тоді люди не знали, що він служитиме в їхній церкві аж до 2019-го), Василь Шняк із Рожища як представник УПЦ Київського патріархату. Вони вивчали, чи варто братися

У липні 2015-го, на Петра й Павла, збудований із любов'ю храм було освячено.

за спорудження церкви — чи підуть до неї берегівчани, для яких уже багато літ «своїм» був храм в Іванівці, що належить УПЦ МП? Подружжя Гуделюків, розповідаючи про події того часу, в першу чергу називають уже покійного односельця фермера Миколу

Берегівчани вдячні своїй односельчанці Євгенії Лісничук, яка віддала під його будівництво власну земельну ділянку.

Куденчука, який «був великим патріотом України». Він і опитував людей, і став основним організатором зведення в селі церкви. Матеріали шукав, спонсорів, без коштів яких не можна було б реалізувати задум, своєю технікою на будівництві допомагав.

— Перш правилом у пристосованому приміщенні, — каже Ольга Гуделюк. — А за якийсь час почалося спо-

рудження храму. Минуло вісім років — і 12 липня, на Петра й Павла, митрополит Луцький і Волинський Михайл освятив престол, наступного дня — саму церкву, названу на честь первоверховних апостолів Петра й Павла.

Судячи із подальших слів Зінаїди Степанівни, їй приємно заходити в храм, знаючи, що її Микола багато старань докла, аби ця святиня постала в селі. Коли він помер, то двоє священників його відспівували: Андрій Голуб, який правив у церкві до 2019 року, та настоятель чоловічого монастиря села Сокіл ігумен ієромонах Яків Мільян, котрий прийшов йому на зміну.

Як церкву уже звели, пригадає Зінаїда Куденчук, то її сусідка говорила: «Добре — храм маємо, а де ж то хор вірші?». Але й це питання вирішилося. Жінки самотужки почали розучувати піснесні. Дивись — і хор є. І керує ним, виявляється, Зінаїда Степанівна.

... З отцем Яковом ми не зустрілися, бо він приїжджав на службу по неділях і в святкові дні. Але на наше прохання храм відкриває касир Лідія Куденчук, і ми відчули ауру святині. На подвір'ї погляд ловить красу весняних квітів. Від людей знаємо, що до оформлення ландшафту разом з іншими парафіянками чимало праці докладає невістка Миколи Куденчука Наталія. Це теж своєрідна їхня подяка людині, завдяки якій берегівчани мають свою церкву.

АртФронт

Укрпошта засвідчила, що російський корабель добрався до місця призначення, новою маркою

У перший же день продажу у Луцьку за ексклюзивною філателістичною продукцією вишикувалася черга

Антон КАРАСЬ

Після колективного спецпогашення унікальний штемпель знищується.

Поштові марки «Русский военный корабль... ВСьО! Смерть врагам!» (для переселенців в середині країни) та «Руский военний корабль... ВСьО! Слава Нації!» (для листів за кордон) презентували 23 травня. Дату обрали не випадково: з часу, як флагман Чорноморського флоту окупантів крейсер «Москва» став «підводним човном», минуло рівно 40 днів. Про це розповів директор Волинської дирекції підприємства Іван Люсак.

За його словами, нові марки випустили тиражем 5 мільйонів примірників. Керівник не сумнівається, що їх вдасться швидко реалізувати. — Один покупець зможе придбати не більше двох блоків, адже попит дуже великий. Цю продукцію часто купують волонтери, її дарують нашим іноземним партнерам... Щоб люди у різних країнах світу мали змогу замовити собі ці марки, ми реалізуватимемо їх на інтернет-майданчиках, — зазначив Іван Люсак.

Нагадаємо, що перша версія марки «Руский военний корабель іді...» виявилася пророчою, адже наступного дня після презентації — 13 квітня — українські захисники потопили рашистський крейсер «Москва». На цьому наголошував Григорій Недопад.

— Пропонуємо тепер, щоб Укрпошта випустила філателістичну продукцію з кремлем та іншими об'єктами, важливими для окупантів, аби російська федерація пішла услід за російським кораблем, — зазначив очільник представницької гілки влади області.

Продаж другої серії марок з «підводним» кораблем стартував о 14-й годині 23 травня.

Пропонуємо тепер, щоб Укрпошта випустила філателістичну продукцію з кремлем та іншими об'єктами, важливими для окупантів, аби російська федерація пішла услід за російським кораблем, — зазначив очільник представницької гілки влади області.

Щоправда, наступну марку Укрпошта випустить на тему «Доброго вечора, ми з України», яку обрали самі ж українці. Друге місце, за результатами голосування в інтернеті, отримала ілюстрація «Песик Патрон з ДСНС». Вочевидь, відомого чотириного рятувальника хотів бачити на конвертах і редактор «Волині» Олександр Згоранець. Який пообіцяв, що наша газета замовить у поштовиків індивідуальний тираж марок з знаменитим хвостатим сапером, розповідь про якого читайте в іншому нашому тижневику «Цікава газета на вихідні» за 25 травня та на сайті volyn.com.ua.

Незвичайна історія**Луцька художниця продала картини, щоб допомогти бабусі, яка пекла паски поміж руїн**

Паски серед руїн... Історія Віри Пилипівни вразила всіх.

10 тисяч гривень, виручених від продажу полотен, волинська мисткиня Алла Харчук переказала 83-річній Вірі Пилипівні з села Горенка на Київщині. Через обстріли її літня кухня перетворилась на руїни, вистояла лише піч. Та, попри це, пенсіонерка випікає в ній хліб

Юлія МАЛЄЄВА,
volynnews.com

Ці дві жінки ніколи не зустрічалися вживу і донедавна не знали одна про одну. Алла Харчук — художниця з Луцька, засновниця мистецької студії. Віра Пилипівна — пенсіонерка з села Горенка на Київщині, яка нині переживає другу у своєму житті війну. Соцмережі облетіло фото, як вона напередодні Великодня пече паски посеред руїн під відкритим небом у печі, яка залишилася від її розбитої літньої кухні.

— Побачила сюжет про бабусю на телеканалі «1+1». Дуже зворушила ця жінка. Для мене вона — як образ моїх бабусь, яких я ніколи не бачила. Вразив її позитив, те, що на згарищі пече хліб. Не собі, а щоб допомогти... Вона — приклад для усієї країни. Приклад того, що якщо ти хочеш підтримати, то знайдеш можливість це робити, — розповіла Алла Харчук.

Тож після сюжету художниця вирішила якимось чином допомогти старенькій. Так виникла ідея продати свої картини і перека-

Алла Харчук: «Я продала б усі картини для благодійних справ, якби були покупці».

мені теж записала звернення через канал. Коли побачила відповідь бабусі, я просто плакала... Мені стало так незручно, бо коли щось робиш добре, то не чекаєш такої зворушливої похвали. Хочеться, щоб вона жила ще довго у мирній країні. А якщо лишився в її серці теплий спогад — це найбільша радість, — зазначає Алла Харчук і додає: «Я живу за золотим біблійним правилом: «Поводься з людьми так, як хочеш, щоб з тобою поводитись». Не вважаю цю історію своєю добротою чи благодійністю. Це доброта дев'яти жінок, які долучилися коштами і яких також зворушила історія Віри Пилипівни. Я лише написала картину і запропонувала ініціативу. Мені хочеться показувати приклад моїм учням, щоб

вони бачили, що художник — це не лише про картини. Це про почуття, про любов, про добро, підтримку та допомогу, — продовжує мисткиня. — Не важливо, чи ти багатий, чи бідний, важливе бажання і велике серце, яке хоче любити людей. Хочеться в своєму житті лишити автограф любові, ніжності та доброти. Це найголовніше призначення людини.

Алла Харчук переконує: буде продовжувати й надалі такі ініціативи.

Історія бабусі Віри**Спалила «комунізм», а хліб роздала людям**

Коли після звільнення рідної Горенки Бучанського району Віра Пилипівна (на фото) повернулася додому, то застала у дворі руїни, адже окупанти обстрілювали село з важкої артилерії. Будинок жінки вцілів, проте повністю було зруйновано гараж та літню кухню. Вистояла лише піч, тому жінка вирішила не змінювати великодній традиції та спекти паски

Газу в селі не було, тому вона взялася лагодити піч самостійно.

«Я прийшла, а вона розвалена. Своїми руками виклала вниз цеглу. Діти сміялися. Подивилася, вилізла по тих цеглинках, вимостила доріжку. Взяла відро з глиною, змастила все», — розповіла жінка журналістам tsn.ua.

Розводила вогонь Віра Пилипівна папером із книги: «Бачите, спалюю «Актуальні проблеми наукового комунізму». Комунізм спалюю».

Віра Пилипівна спекла паски і роздала людям. Пригостила й електриків, які працювали на стовпах, відновлюючи електроенергію в селі. ■

Фото із сайту tsn.ua.

Вічна пам'ять!**Олександр Федорчук першим на Волині почав робити операції за допомогою лазера**

19 травня 2022-го у віці 57 років відійшов у Вічність заступник медичного директора з хірургічної допомоги медичного об'єднання Луцької міської територіальної громади

Олександр Тимофійович Федорчук (1965–2022) народився в селі Карпилівка Ківерцівського району Волинської області, там виріс та закінчив школу. В 1980 році вступив до Ківерцівського медичного училища, яке закінчив у 1984-му. З 1984-го по 1986-й проходив службу в армії. У 1987 році вступив до Тернопільського медичного інституту ім. академіка І. Я. Горбачевського, який закінчив з відзнакою в 1993 році.

З 1993-го по 1996-й навчався в магістратурі при Тернопільському медичному інституті, по закінченні захистив науково-кваліфікаційну роботу та здобув ступінь магістра за спеціальністю «хірургія». Після закінчення магістратури протягом 3-х років працював лікарем-хірургом Острозької районної лікарні в Рівненській області. Із серпня 1999-го — лікар-хірург Волинського обласного госпітало

Олександр Тимофійович користувався авторитетом та повагою серед працівників та пацієнтів.

рівником лікарів-інтернів. Уперше на Волині запровадив застосування лазерних технологій при хірургічній патології лапароскопічним методом. Вагомий внесок зробив у створенні відділення малоінвазивної хірургії, де надається кваліфікована медична допомога жителям міста, області та інших регіонів України. Постійно працював над підвищенням свого професійного рівня, втілював у життя нові досягнення медичної науки, був учасником науково-практичних конференцій, з'їздів та пленумів хірургів України.

Олександр Тимофійович був надзвичайно хорошою людиною, користувався авторитетом та повагою серед працівників та пацієнтів, був чуйним та уважним у ставленні до хворих, відданим громадянином, патріотом нашої країни. Чудовий сім'янин, який виховав двох дочок, котрі за прикладом батьків обрали нелегкий шлях медичних працівників для служіння людям.

Адміністрація та колектив комунального підприємства «Медичне об'єднання Луцької міської територіальної громади» глибоко сумують з приводу смерті колеги і поділяють біль втрати з близькими. Царство Небесне та вічна пам'ять! ■

«**Мав високий рівень знань та фахове мислення, володів та втілював в практику нові методи лікування.**»

для інвалідів війни, а з листопада 1999 року — лікар-хірург відділення загальної хірургії Луцької міської клінічної лікарні. З 2001-го — заступник медичного директора з хірургічної допомоги медичного об'єднання.

З 2001 року навчався в заочній аспірантурі при Тернопільській медичній академії ім. І. Я. Горбачевського, в 2006-му здобув науковий ступінь кандидата медичних наук за спеціальністю «хірургія». За час роботи зарекомендував себе висококваліфікованим лікарем, цілеспрямованим, мав високий рівень знань та фахове мислення, володів та втілював в практику нові методи лікування, був хорошим наставником молодих спеціалістів, ке-

РЕКЛАМА

**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**з дном –
20x20x40без дна –
20x20x40**ПЕРЕСТІНОЧНИЙ
БЛОК**20x10x40
20x12x40**ОПАЛУБНИЙ
БЛОК**

20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44**ПРОДАЮ
ПИЛОМАТЕРІАЛИ**

(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення. Доставка. Тел.: 0991813332, 0976492371.

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!

Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303,
0961126064.

■ **Все для фронту, все для перемоги!**

«Маємо бути настільки сильними, щоб ніякі «асвабадітелі» навіть не думали нас визволяти»

— Уночі 24 лютого мене розбудив страшний сон. У ньому щось гриміло й здригалося настільки, що я, прокинувшись, ще кілька хвилин дослухався. Довкола було тихо, а тим часом українці дізнавалися з соціальних мереж жахливу новину: росіяни бомблять Київ

— Із Богодухова, що на Харківщині, раптом зателефонував друг нашої сім'ї Володимир Баранніков. Сказав, що відправляє до нас у Берестечко своїх рідних. Водночас полотно від думки, що в житті наших синів — вісімнадцятирічного Андрія і десятирічного Сашка — тепер буде війна, — таким довкілу пам'ятатимуть ранок вторгнення рашистів в Україну депутатка Берестечківської міської ради, директорка Берестечківського плодоконсервного заводу Наталія Захарчук і її чоловік Олександр, засновник і керівник фермерського господарства «Захарчук О. А.»

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Фото Леся ВЛАШИНЕЦЬ.

Працівники Берестечківського плодоконсервного заводу (зліва направо) Наталія Сторожук, Євгенія Пилипчук, Наталія Панасюк, Ольга Струбицька, Надія Джиджера, Людмила Комарова, Максим Цимерман, Роман Видринський, Сергій Лагнюк, Юрій Дацюк, Микола Мандзюк в один голос казали про свою директорку (у центрі): «Вона у нас — найкраща».

«ТРИВОГУ НЕ ПЕРЕСТАЄМО ТАМУВАТИ РОБОТОЮ»

Тоді успішна бізнеследі за лічені секунди зуміла опанувати тривогу й стала збиратися на завод. Одночасно відповідала на телефонні дзвінки й заспокоювала працівників. Коли приїхала в офіс, була приємно здивована: всі були на своїх робочих місцях.

— Будемо працювати, комунікувати, платити заробітну плату, сплачувати податки й допомагати ЗСУ, — озвучила їм прийняте разом із чоловіком рішення. З ним усі погодилися одногласно.

Відтоді продукцію Берестечківського плодоконсервного заводу волонтери возять у найгарячіші точки України. З командою Берестечківської міської ради, очолюваною Ігорем Грудзевичем, Наталія і Олександр Захарчуки швидко погодили, коли й скільки продукції постачатимуть для волонтерських поїздок. Допомагають грошима, медикаментами, дизпаливом... Водночас Олександр Андрійович хазяйнує на землі. Має для цього всю необхідну техніку. Цехи дружини

Наталію Захарчук і Оксану Щерблюк подружками зробила жіноча щирість і доброзичливість.

потребують багато цукру, тож фермерське господарство «Захарчук О. А.» є його постачальником.

«ШКОДА ТИХ ПІДПРИЄМЦІВ, У ЯКИХ ВІЙНА ВІДІБРАЛА СПРАВУ»

До нашестя російської орди продукцією Берестечківського плодоконсервного заводу під торговою маркою ZaHaR із задоволенням смакували гурмани Донеччини, Луганщини, Криму, Запорізької, Харківської, Львівської, Житомирської, Вінницької, Рівненської та інших областей України. Вона користувалася попитом і за кордо-

ном. Українсько-італійська кондитерська-пекарня Biscotti у Львові 80 відсотків своїх смаколиків (булочки, круасани, торти та іншу випічку з добірних інгредієнтів) починала джемами, повидлом, згущеним молоком, виготовленими на підприємстві Наталії Захарчук.

«Будемо працювати, комунікувати, платити заробітну плату, сплачувати податки й допомагати ЗСУ.»

Пані Наталія радіє, що більшості підприємців, з якими співпрацювала, вдалося у такий нелегкий час зберегти свій бізнес. Одні переїхали з-під обстрілів у Західну Україну, інші працюють через Європу.

— Тепер з нашим яблуневим, абрикосовим, вишневым, полуничним повидлом і джемами, медом роблять не лише модне печиво й завиванці. В умовах воєнного стану ці солодощі потрібні для випікання простих булочок. ПП «Максим» ще й робить з ними цукерки, тому завод працює ще потужніше, — розповідала пані Наталія, відрекомендовуючи в цехах своїх працівників. Вони віталися з нею як подружки. В колективі немає такої людини, яка не захоплювалася б інтелігентністю й жіночністю очільниці підприємства.

— У Харкові рашисти знищили наших конкурентів — велике підприємство «Сокомаринад». Знаю, як важко починати власну справу, тому дуже болісно сприймаю такі новини, — із сумом каже пані Наталія.

«РОБИМО ВСЕ НЕ ДЛЯ ВДЯЧНОСТІ — ДЛЯ УКРАЇНИ»

... На заводському подвір'ї чисто, поруч — яблуневий сад. Його теж доглядають усі разом...

Було, що жителі Перемиля попросили Наталію Захарчук переробити на тушонки тушки своїх свиней і відправити їх на передову. Роботи було чимало, тож допомоги впротарася з нею прийшли жителі Берестечка, вийшли з відпусток завідувачка складу Людмила Комарова й токар Юрій Боярчук. Від оплати за трудодні відмовилися категорично й зі словами, дорожчими для кожного керівника за найвищу нагороду: «Ви для кожного з нас робите набагато більше!».

А ще Наталія Захарчук і її найкраща подруга, директорка ПП «Макс Ком», депутатка Горохівської міської ради Оксана Щерблюк познайомили мене зі своїми друзями з Богодухова, яких Захарчуки прийняли в своїй світлиці як рідних.

Доки Марина Бараннікова пригощала нас смачним борщем по-луганськи (сім'я жила на Луганщині до окупації в роки у 2014 році їхнього села Дякове), бізнесвумен говорили про чергову партію тушонок для ЗСУ. З підприємства Оксани Щерблюк, яке спеціалізується на вирощуванні свиней, Берестечківський плодоконсервний завод тушки приймає тоннами й власним коштом робить із них смачний продукт.

— Маємо бути сильними як ніколи. По-іншому — ніяк. Якщо будемо розмовляти українською мовою, молитися в рідній церкві і дотримуватися наших традицій, «асвабадітелі» не шукатимуть причин нас визволяти, — з такими переконаннями ми мріяли про перемогу над ворогом.

— Задля неї працівники Берестечківського плодоконсервного заводу горять бажанням «щось робити». Й за це я їм, найкращим для мене, неймовірно вдячна, — ці слова Наталія Захарчук адресує своєму колективу через газету «Волинь». ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua у рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 грн (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 грн (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

- Здається недорого однокімнатна квартира в Луцьку. Тел. 066 92 31 288.
- Продається дача (масив «Промінь», перша лінія, ділянка 33). Тел.: (0332) 72-67-70, 066 57 24 066.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

- Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.
- Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.
- Продам трактор ЮМЗ-6 АКЛ в робочому стані (з документами). Недорого. Тел. 096 80 48 733.
- Куплю двигун-барабан, інші запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

- Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпегат «Юта», ґрунтофрези, зерношнеки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

- Продам торфобрікет, дрова, пісок, відсів, щебінь різних фракцій, цеглу (з доставкою). Тел. 050 37 81 998.

- Куплю червону цеглу (нову, б/в, залишки) або будівлю під розбір. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.
- Продам торфобрікет, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставлю. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.
- Продам жом, торфобрікет, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.
- Продам цеглу білу та червону (нову та б/в), шифер (б/в), дрова рубані (твердої породи), торфобрікет, пісок, щебінь, відсів, керамзит, глину, чорнозем. Доставка. Послуги мінінавантажувачем «Бобкат» та автомобілем ЗІЛ. Тел.: 050 73 95 444, 067 45 02 527.

- Продам пиломатеріали: дошки (обрізані та необрізані), балки, крокви, рейки монтажні. Доставлю. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.
- Куплю корів, биків, коней, лоша (як на годівлю, так і на забій). Тел. 097 76 84 040.
- Продам породистих дійних кіз, козенят, овець. Тел. 050 58 02 486.
- Продам дійну козу (є козенята від молочних кіз). Тел. 095 67 72 105.
- Продам спокійну робочу кобилу або жеребця (Луцький район). Тел. 066 99 18 673.

ПОСЛУГИ

- Здається недорого однокімнатна квартира в Луцьку. Тел. 066 92 31 288.
- Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

ПРОДАМ КІЛЬЦЯ ЗАЛІЗОБЕТОННІ І КРИШКИ З ЛЮКАМИ

(для облаштування ям, септиків, каналізації):

2, 2 м (кільце, кришка) — 2600 грн/шт.

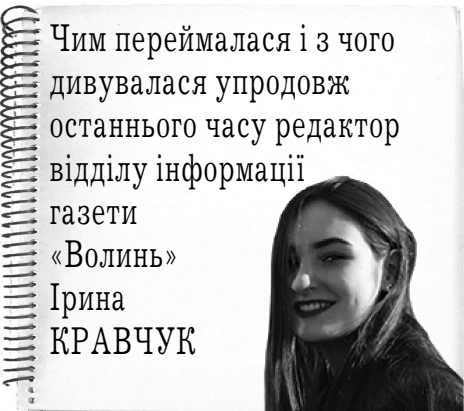
1, 7 м (кільце, кришка) — 1750 грн/шт.

1, 2 м (кільце, кришка) — 1000 грн/шт.

ТЕЛ. 050 67 42 465.

■ Редакційний щоденник

«Герої не вмирають? Але він же не дихає...»

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу інформації газети «Волинь»
Ірина КРАВЧУК

Російсько-українська війна триває вже майже три місяці. За цей час не лише українці, а й увесь світ зміг побачити справжнє обличчя кремля. Щоправда, воно почало проявлятися ще вісім років тому, коли у нашому житті з'явилася аббревіатура АТО, але трагічність ситуації тоді розуміли не всі...

КОЛИ РОСІЯ НАПАЛА НА СХІД УКРАЇНИ, Я НАВЧАЛАСЯ У СЬОМОМУ КЛАСІ!

Весною 2014-го бабуся сказала, що почалася війна. У мої дитячій голові тоді намалювалася справжня катастрофа. Я боялася, що доведеться пережити страждання, про які читала в книгах про Другу світову. Втім, страх швидко зник: дід на місці, близькі в порядку й уроки ніхто не скасовував. Минув рік. А потім ще один... Війна стала асоціюватися не зі смертю, а з небаченою нахабністю росіян. «Після Криму вони хочуть захопити ще й Схід! Рано чи пізно це має закінчитися...», — якимось так тоді казали дорослі. Я погоджувалася.

Згодом про це стали говорити менше, а потім ще менше...

— Володимир путін домігся свого. Конфлікт на Донбасі «заморожено». Тема України й агресії росії зникла з перших шпальт ЗМІ, — написав старший радник Пулітцерівського центру Марвін Калб

Українські захисники перемагають не тільки ворога, а й смерть.

у газеті The Washington Post через рік після вторгнення рф.

ВІЙНА ТОДІ БУЛА ДАЛЕКО

Українці, які вважали правильним не впускати у своє життя сумних новин і «брудну» політику, «прокидалися» лише тоді, коли у їхнє місто чи селище привозили мертвого солдата. Моя думка не відрізнялася. Й уперше це зрозуміла, коли нашу групу в коледжі покликали вийти на вулицю, щоб провести в останню путь полеглого бійця. Завалена квітами труна, вбиті горем родичі, хвилина мовчання... До цього ця величезна біда була далеко від мого студентського життя, але вона нікуди не зникала!

Коли похоронна колона від'їхала далі, почула в натовпі: «Герої не вмирають!»

Заражені боєм люди квапилися розбігтися по своїх справах, а я ніяк не могла усвідомити: «Як це, що герої не вмирають? Він же не дихав...»

Це був хлопець років 26. Одногрупники потім розповіли, що дівчина, яка стояла біля труни, мала стати його дружиною. Останнє повідомлення, яке вона отримала, — багатозначна крапка.

«ТРЕБА ВИВЧИТИ ВСІ ТІ ІМЕНА НАПАМ'ЯТЬ»

На наступному занятті після похорону я вигадала факультатив із вивчення імен загиблих Героїв. Думала, якщо він з'явиться в навчальних закладах, то тих бійців можна буде хоч трохи «воскресити». Втім, коли йшла додому з пар... купила морозиво. Стало соромно. Невже я забула надважливе, бо захотіла пломбір?

У 2022-МУ СТАЛО НЕ ДО МОРОЗИВА

24 лютого я прокинулася від гучних вибухів і зрозуміла, що ті жахіття з книжки про Другу світову війну таки прийшли у мою реальність. Чула, як сходами вниз збігали люди, подруга панічно збирала валізу, соцмережі кишили моторошними заголовками. Було страшно. Поки їхала на роботу, здавалося, що бояться навіть дерева. Згодом з'явилися новини про перших загиблих, яких із кожним днем ставало більше. Полеглих солдатів почали привозити у населені пункти один за одним. У моїй голові завжди звучить фраза із 2014-го «Герої не вмирають»,

коли пишу на нашому сайті: «Хлопець, який загинув, рятуючи побратимів...», «21-річний солдат поліг від артилерійського обстрілу», «36-річний доброволець...». Ретельно звіряла кожне прізвище, тут помилятися не можна! Втім, минуло два місяці. Мені знову соромно. Я не пам'ятаю усіх тих імен...

МИ ЗАБУВАЄМО НЕ НАВМИСНО

Думала, що не можу пригадати історії, які мене хвилювали, бо їх стало надто багато. Втім, психологиня Оксана Степанюк каже, що справа не тільки в цьому. За її словами, звістка про смерть — це стрес для психіки. Тому ми часто впадаємо у роздуми й стаємо гіперемоційними або навпаки — пасивними. Та з часом організм відчуває, що на це витрачається надто багато енергії й всупереч нашій волі починає повертати психіку у звичний стан.

«Герой — це той, хто відповідає на поклик своєї природи і відважно вступає у боротьбу. У ньому гаряче змагається бажання до життя з потягом до смерті. Він завжди бореться з «нелюдським», бо не може інакше.»

— Протягом певного періоду нервова система «перетравлює» нові обставини й поступово стає до них готовою. Людина починає розуміти, що треба жити далі й потрохи відпускає те, що спричинило емоційне виснаження, — пояснює Оксана Степанюк.

ЧОМУ ГЕРОЇ ТАКИ НЕ ВМИРАЮТЬ

Нещодавно натрапила на книгу «Тисячолікий герой» американського дослідника міфології Джозефа Кемпбелла, яка допомогла мені нарешті зрозуміти, чому загиблі Герої продовжують жити.

«Герой — це той, хто відповідає на поклик своєї природи і відважно вступає у боротьбу. У ньому гаряче змагається бажання до життя з потягом до смерті. Він завжди бореться з «нелюдським», бо не може інакше. Кожна мить триумфу додає Героєві нових сил і надій. Після подолання перешкод йому вже ніколи не стати колишнім, натомість йому судилося завжди бути живим...», — пише Джозеф Кемпбелл. ■

РЕКЛАМА

ІНКУБАТОРІЙ РЕАЛІЗОВУЄ

добові та підрощені курчата, каченята, гусенята, індичата:

- курчата (бройлер, іспанка, несучка);
- каченята (башкірка, благоварка, голубий фаворит, мулатка, чері веллі, пекінка);
- гусенята (легард, лінда);
- індичата БІГ6.

ТАКОЖ РЕАЛІЗУЄМО ДЛЯ ВСІХ ВИДІВ ТВАРИН ТА ПТИЦІ

готові корми (комбікорми), концентрати (старт, гроуер, фініш), премікси ДБМВ, засоби для дезінфекції приміщень, лампи для обігріву, годівниці, поїлки, сухе молоко, жом, ветаптечки.

Тел.: 067 3629532, 066 4087776 (Людмила), 0678166915, 0664081404 (Інна), 0671196313, 0996278855 (Світлана), 0676348334, 0504887771 (Наталя), 0678098856 (Валентина).

МІНІТРАКТОРИ

ВІД ЗАВОДУ ВИРОБНИКА

Купуйте у виробника, це безпечно, вигідно і надійно:

www.трактора.укр
www.alltractors.com.ua

- Низькі ціни - висока якість.
- Безкоштовна доставка.
- 3 роки гарантії.

DMT3
Дніпропетровський Механо-Тракторний Завод

ВАС ЗАМУЧИВ БІЛЬ В СУГЛОБАХ ТА СПИНИ?

Постійна важкість у ногах, скутість в русі, набряклість і хрускіт. Набридло постійно наносити мазі і пити знеболюючі таблетки? Всі спроби які робилися раніше безуспішні?

- ТЕЛЕФОНУЙТЕ ТА ОТРИМАЙТЕ БЕЗКОШТОВНУ КОНСУЛЬТАЦІЮ від фахівця який підкаже метод рішення при таких захворюваннях як:

- Артрит, артроз, поліартрит, остеохондроз, остеопороз, радикуліт, ревматизм, посттравматичні болі.

Якщо ви хочете ходити вільно і жити без болю
ТЕЛЕФОНУЙТЕ на номер:

(098) 545 05 59, (066) 347 65 78.

Висновок ДСЕЕ України №05.03.02-03/103075 від 23.12.2018 року. Не є лікарським засобом. Перед вживанням проконсультуйтеся з лікарем та ознайомтеся з інструкцією.

П П БУРМАКА Н. П.

28 травня і 4, 11 червня

ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ

лікування -анонімне

www.nadiya.com.ua

м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):

тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53, 098-388-88-36;

м. Рівне: (0362) 43-57-58

Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1

(0472) 63-16-16, 63-25-28

ліц. АБ №539362 МОЗУ від 22.04.10

Увага, вікторина!

А раніше його називали «Недопалок» і «Бліда Міль»...

Сьогодні ж всенародна назва йому — пуйло. Кривавий карлик пуйло!

Грицько ГАРБУЗ

Уявляю, які слова зараз промовляють бувалі у бувальцях гравці нашого конкурсу, що не змогли розпізнати кровопивцю, якого найбільше проклинають в Україні, Європі і США. Але насамперед нагадаю те каверзне запитання, яке майже для всіх учасників вікторини стало неприступною фортецею.

ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-6»

Відстань між пристанню А і пристанню В — х км. За течією річки катер подолав її за х/24 години. А на зворотному шляху він уже витратив х/28 години, що виявилось на 30 хв повільніше. До відстані між двома пристанями додайте 123 і поділіть отриманий результат на 3. Ця цифра дорівнює кількості років, які має відомий у світі розлучений чоловік, пов'язаний із Німеччиною, головним історичним персонажем Румунії, небажаною комахою у шафі і малим пацюком. Він «ніколи не спізнюється» і ранок свій розпочинає із плавання...

Чиє фото ми заховали у гранатобузі?

На світліні, як ви, вочевидь, уже здогадалися із заголовка і підзаголовка, — владимір путін, трясця його матері! Юрій Швець, радянський розвідник, майор КДБ, однокурсник пуйла по Ленінградському державному університеті в інтерв'ю виданню «Апостроф» розповів, що в студентські часи нинішнього президента росії вважали «сірою мишкою»: «Людина-ніхто. Найкраще путіна охарактеризували ті прізвиська, якими його нагородили під час навчання і роботи. Перше — це Недопалок, друге — Бліда Міль».

«Людина-ніхто. Найкраще путіна охарактеризували ті прізвиська, якими його нагородили під час навчання і роботи. Перше — це Недопалок, друге — Бліда Міль.»

Шкода, але в нашій вікторині лише один учасник розсекретив у гранатобузі розвідника КДБ у німецькому Дрездені путіна. Тому сьогодні всі слова «Віват!» лунуть на адресу Андрія Куяви з Ковеля Волинської області. Він і з математикою, виявляється, дуже дружить (розв'язавши задачу за допомогою рівняння: $x/24 - x/28 = 1/2$ вийде 84 км, тоді $(84+123):3 = 69$), і знає, що «69-річний владимір владимірович путін-пуйло, який має звичку завжди запізнюватися, ніколи не запізнюється, бо без нього не мають права відкрити жоден захід, де він повинен бути». Чесно зароблені паном Андрієм 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні») ми перерахуємо на підтримку Збройних сил України.

Що ж, переможця назвали — час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-9»

Нинішнє завдання також розпочнемо з математики. Ах, як вона в'їлася в печінку не одній мамі і не одному татові нинішнього навчального року з дистанційним навчанням — навіть з цього приводу путін має горіти в печці! Отож: на яке одне й те саме число треба збільшити кожен із цих чотирьох множників — 12×27 і 15×22 , щоб значення нових добутків стали між собою рівними? Якщо розгадаєте, то отримане число треба помножити на 0,6 або на 2. Тоді один результат у метрах, а другий у футах розкриють місце, яке, за словами Александра Бориса де Пфеффеля-Джонсона, найбільше об'єднує в одному почутті приятелів і недругів кожної людини.

Що за слово — назву місяця — ми заховали у гранатобузі? Слово-відповідь треба надіслати до 5 червня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: 0501354776 і 0672829775, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «Гранатомет» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на вихідні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника...

Нещадно б'ємо путіна-Недопалка-Бліду Міль-пуйла на всіх фронтах! ■

Скуштуйте!

Весна — час смакувати шпинатом

А ви знали, що про цінність цієї рослини заговорили тоді, коли один із дослідників помилково приписав їй великий вміст заліза, вдесятеро перевищивши реальну величину? І хоч пізніше цей ляп виявили, все ж шпинат по праву вважається корисним продуктом, який має позитивну дію на організм. Вітамін А робить зелений шпинат важливим для дитячого харчування. Йод, що міститься у зелених листочках, живить мозок та покращує роботу щитоподібної залози. При стресах та напруженій роботі теж не забувайте про тарілочку з зеленим салатом зі шпинату — він заспокоює нерви, допомагає справлятися з депресією, виводить з організму токсини, поліпшує травлення. І найважливіше те, що всі свої корисні властивості він зберігає у будь-якому вигляді — свіжому, замороженому і навіть після швидкої термічної обробки. Тож не забудьте ще й заготовити якомога більше листочків шпинату на зиму

Із перської мови шпинат перекладається як «зелена рука».

СУП ІЗ КРОПИВИ ТА ШПИНАТУ

Мабуть, це найкраща весняна перша страва — принаймні за вмістом вітамінів

Інгредієнти: 50 г шпинату, 20 г свіжої кропиви, чверть цибулини-порей, 1 зубчик часнику, 2 картоплини, 500 мл води або овочевого бульйону, пучок свіжої петрушки, 2 ст. л. кефіру або йогурту, 2 ст. л. оливкової олії, сіль та мелений білий перець — за смаком.

Приготування. На оливковій олії обсмажте подрібнену цибулю-порей і часник до появи аромату. Сюди ж всипте дрібно нарізану кубиками картоплю і залийте всі інгредієнти бульйоном, варіть 20 хвилин або до готовності картоплі. Додайте листя шпинату, кропиви і петрушку. Кількох хвилин для зелені в гарячому бульйоні цілком достатньо, щоб зберегти насичений зелений колір і багатство вітамінів. Збийте масу блендером до консистенції крем-супу. Приправте страву сіллю та перцем, додайте кефір або йогурт.

КУРЯЧІ РУЛЕТКИ ЗІ ШПИНАТОМ

Страва не лише смачна, а й надзвичайно корисна

Інгредієнти: 2 курячі грудки, 1 цибулина, 2 зубки часнику, 100 г шпинату, 100 г сулугуні, 200 мл сметани, 1 ст. ложка оливкової олії, сіль та чорний мелений перець — до смаку.

Приготування. Шпинат і цибулю дрібно порізати. Часник пропустити через прес. Покришити сир. Обсмажити цибулю на середньому вогні до м'якості, всипати шпинат, перемішати і готувати ще 3 хвилини. Наприкінці додати часник, вимішати і зняти з вогню. Куряче філе розрізати уздовж і відбити пластами завтовшки близько 0,7 см. Посолити, поперчити, змастити м'ясо приготовленою начинкою, посипати сиром, щільно згорнути рулетиками і скріпити дерев'яними шпажками або зубочистками. Викласти рулетики на змащене оливковою олією деко, зверху помазати сметаною. Запекати в розігрітій до 180 °С духовці 30–40 хвилин до золотистої скоринки.

ЗЕЛЕНІ МЛИНЦІ

Це не лише окраса столу, а й доволі корисний смаколик. Особливо припадуть до вподоби такі кольорові млинці малечі, адже це не звичайні золотисті, а наче казкові...

Інгредієнти: 500 мл молока, 3 яйця, 100 шпинату (свіжого чи замороженого), 300 г пшеничного борошна, 3 ст. л. олії, 1 ст. л. цукру, 1 ч. л. солі (можна також додати за бажанням трохи меленого чорного перцю).

Приготування. Шпинат, вливши до нього трохи молока, подрібнити за допомогою блендера до однорідної консистенції. Ретельно збити яйця і змішати з рештою молока, сіллю та цукром. Потроху досипаючи борошно (щоб не було грудочок), приготувати тісто. Додати до нього шпинатно-молочну суміш, влити олію, знову все ретельно розмішати і залишити тісто постояти 10–15 хвилин. Тим часом розігріти сковорідку, потім зменшити вогонь до середнього, змастити дно пательні шматком сала на виделці або ж олією за допомогою кулінарного пензлика і, наливаючи ополоником тісто, посмажити млинці по хвилині-дві з кожного боку. Уже готові можна перемастити розтопленим вершковим маслом або ж подавати з будь-якою начинкою: м'ясом, грибами, слабосоленим лососем із вершковим сиром тощо.

КОНВЕРТИКИ ІЗ СИРОМ ТА ШПИНАТОМ

Така випічка може бути чудовим варіантом дієтичного сніданку

Інгредієнти: 1 упаковка лаваша, 200 г сиру, 100–120 г твердого сиру, 300 г шпинату, пучок кропу, 1 жовток.

Приготування. Шпинат і кріп помити, дрібно посікти. Натерти твердий сир і змішати із зеленню та сиром. Лаваш нарізати на смужки завширшки близько 5–6 см, викласти начинку і згорнути конвертиками. Змастити жовтком і обсмажити на краплі оливкової олії або запекти в духовці.

САЛАТ ЗІ ШПИНАТУ З БЕКОНОМ І ЯЙЦЕМ

Простий у приготуванні, але дуже смачний

Інгредієнти: 150 г бекону, 4 перепелиних яйця, 1 солодка цибулина, 1 пучок шпинату, половинка лимона, щіпка цукру, сіль та чорний мелений перець — до смаку.

Приготування. Бекон пократити тонкими слайсами й обсмажити, щоб він став хрустким. Відварити перепелині яйця, остудити і порізати на четвертинки. Цибулю пократити кільцями, посипати цукром і скропити лимонним соком. Листя шпинату крупно порвати руками. Змішати бекон, цибулю, шпинат, посолити й поперчити. Зверху викласти яйця, скропити лимонним соком і подавати на стіл.

СПАНАКОТІРОПІТА

Це традиційний грецький пиріг зі шпинатом і фетою. Як варіант можна доповнити його курятиною — також дуже смачно

Інгредієнти: 250 г листового тіста, 200 г сиру фета, 200 г замороженого шпинату, 4 столові ложки оливкової олії, 2 яйця, 1 цибулина, 1 зубчик часнику, петрушка, кріп, зелена цибуля.

Приготування. Розморозьте, просушіть і наріжте шпинат. Обсмажте цибулю на оливковій олії (2 ст. л.) до золотистого кольору. В окремій ємності збийте яйця і змішайте їх із фетою, додайте обсмажену цибулю, оливкову олію (2 ст. л.), дрібно посічену зелень і часник. Тонко розкачайте попередньо розморожене тісто, викладіть у форму для запікання, розподіліть по ньому начинку і накрийте ще одним пластом, ретельно защипніть краї. Можна також приготувати спанакотіропіту порційно, розрізавши тісто на квадратики і виклавши на кожен із них по 2 столові ложки начинки, згорнути пиріжки трикутниками й викласти їх на деко, застелене пергаментним папером. Випікати в духовці, прогрівті до 180 °С, порційні пиріжки 20 хвилин, великий — 25–30. ■

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43025, Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року.*

Редакція залишає за собою право літературне редагування наданих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку авторів. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нової» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою «—» друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Приймальня 72-38-94

Заступник головного редактора	Борох Сергій Іванович	77-07-70
Головний бухгалтер	Вдовиченко Тамара Федорівна	72-71-07
Відповідальний секретар	Трофимчук Тамара Сергіївна	72-51-02
Літературні редактори	Харчук Олена Андріївна	72-38-94
	Банана Олеся Андріївна	72-38-94

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Політики	Уліцький Василь Михайлович	72-38-94
Економіки	Лісова Алла Степанівна	(244) 3-11-78
Інформації	Кравчук Ірина Олександрівна	72-39-32
Відділ інтернет-новин	Криштоф Олег Степанович	72-39-32

Місцевого самоврядування і сільського життя	Вітницька Аліна Степанівна	72-39-32
Освіти і культури	Коваленко Оксана Анатоліївна	72-39-32
Листів і зв'язків з читачами	Федрицький Олег Володимирович	72-39-32
Реклами	Влашинець Леся Степанівна	0971552622
Приватних оголошень	Тимошук Руслана Борисівна	72-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305299000026007000803281
КБ Приватбанк, МОНО 905299, ЄДРПОУ 02471695
Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші
ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНШИХ ОБЛАСТЕЙ).
Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 П від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.
Віддруковано: ТОВ «Поділья-Тер», м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.: (0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №619.

Крила, обпалені війною

Фото Віти ШЕПЕЛІ.

У День вишиванки локацією свята став пірс на озері Пісочному.

Фото Катерини ЗУБЧУК.

Переселенка з Києва Ірина Сироватка — ініціаторка створення символу єднання Сходу й Заходу України.

«Скільки пірс можна називати «старий» — нехай тепер він буде «рушниковий»

День вишиванки в санаторії «Лісова пісня», що на Шаччині, перетворився на свято єднання Сходу й Заходу України. А його символом став місток на озері Пісочному, розмальований в червоно-чорних кольорах. Таку ідею зініціювала переселенка з Києва Ірина Сироватка з тим, аби тут залишилася згадка про людей — тимчасово переміщених осіб, котрим здравниця дала прихисток

Катерина ЗУБЧУК

державному училищі культури та мистецтв. А згодом був інститут культури в столиці, заміжжя за киянином і зміна місця проживання.

— На Волині у мене багато друзів, знайомих. Тож коли почалася війна, я не роздумувала, куди їхати з дітьми й мамою, яка теж давно живе в Києві (чоловік залишався вдома — він тільки нас сюди привіз). Пригадую, як 24 лютого проїхали Гостомель й донька в мережі прочитала, що це місто бомблять... Поселилися ми в Шацьку — в батьків моєї подруги по училищу Ольги Гайової. Посиділа тиждень — другий і зрозуміла, що в такий час не зможу без роботи.

Оскільки подруга Ольга — завідувачка відділу культури в санаторії «Лісова пісня», то вже через неї Ірина познайомилася з директором здравниці Русланою Дибель. На той час стало відомо, що можна брати на роботу переселенців (оплачує не заклад, де людина трудовлаштована, а держава), й Ірина після співбе-

Пірс стане доброю згадкою про людей, які опинилися в озерному краї, втікаючи від страхіть війни.

сиди була прийнята на два місяці у відділ культури. За своїми службовими обов'язками вона почала створювати інстаграм-сторінку санаторію. Але оскільки жінка — натура дуже творча, ініціативна, як каже про неї директор сана-

«Хочеться, щоб пірс, який тепер матиме назву «рушниковий», став символом, що об'єднав усі регіони нашої країни, — Схід і Захід.»

торію Руслана Дибель, то дуже скоро рамки її діяльності значно розширилися. Вона долучилася до роботи з такими ж, як і сама, переселенцями, котрі, втікаючи від війни, приїхали на Волинь з Києва, Маріуполя, Донецької, Луганської, Херсонської, Миколаївської, Харківської областей, Дніпропетровщини. Почалося з того, що вона організувала дорослих та дітей для участі в акції «Посади своє дерево». Заодно й перезнайомилася з багатьма.

— А потім, — розповідає пані Ірина, — люди самі стали до мене підходити й казати: «Іра, давай кудись поїдемо». Вони вже до двох місяців жили в санаторії, але

не знали краю, в який потрапили, бо в основному були тут вперше. І я захотіла показати їм озерний край таким, щоб вони полюбили Волинь: якщо й не повернуться колись сюди ще раз, то згадаватимуть із теплотою. А Петро Зуб, який займається туристичним бізнесом, на моє прохання організував екскурсії і на озера, зокрема Світязь, що є перлиною Шаччини, і в музей фауни Шацького лісового коледжу

«НАПИСАЛА В ТЕЛЕГРАМ-КАНАЛІ, ЩО ПОТРІБНІ ДОБРОВОЛЬЦІ-ПОМІЧНИКИ, Й ЛЮДИ ВІДГУКНУЛИСЯ»

А коли наближався День вишиванки, Ірина вирішила зробити щось цікаве до цього свята. В інтернеті знайшла, як свого часу у Харкові на бруківці вишиваний рушник був викладений, і зрозуміла, що це хороша ідея: можна ж намалювати рушник. А ось вже місце підказала Марійка Нестерук із Піщі, яка має хист до дизайнерської справи (вона колись працювала в санаторії). Скільки пірс можна називати «старий» — нехай тепер він буде «рушниковий»! І керівництво нас підтримало. До речі, я ні разу не почула: «Що ви там ще напридумували?» Руслана Євгенівна завжди йде назустріч. Так було і тоді, коли організували подорожі для переселенців, і тепер...

Пані Ірина написала в телеграм-каналі, що потрібні добровольці-помічники, й люди відгукнулися. Почали приходити на пірс із пропозицією: «Давайте фарби — будемо розмальовувати». Роботу під керівництвом Марійки Нестерук, яка й розграфила відповідно пірс, за три дні було виконано. І 19 травня тут була локація свята.

— Хочеться, щоб пірс, який тепер матиме назву «рушниковий», став символом, що об'єднав усі регіони нашої країни, — Схід і Захід. А ще — аби він залишився доброю згадкою про людей, які опинилися тут, втікаючи від війни. Серед них є і такі, хто в одну мить все втратив, — їм особливо важливо було відчутти підтримку і теплоту стосунків, — говорить пані Ірина. ■

Завтра зустрінемо разом!

«Передплачую «Волинь», бо вона завжди з людьми, а зараз і на передовій»

Ці слова ми почули від давнього шанувальника нашої газети Івана Шевчука із Камінь-Каширського, котрому дісталася тисяча від «Волині»

Катерина ЗУБЧУК

Вручаючи подарунок*, кажемо, що щасливий конверт витягнула народна артистка України Людмила Приходько. В Івана Тимофійовича на це повідомлення спогад, сповнений емоціями. Адже, як каже, особисто знайомий із актрисою. У далеких 1980-х роках актори Волинського обласного музично-драматичного театру, в якому Людмила Іванівна удостоїлася звання заслуженої, а згодом і народної артистки України, не раз приїжджали з виставами у Камінь-Каширський, а також села району. Оскільки Іван Шевчук очолював відділ пропаганди й агітації райкому партії, то був причетний і до організації таких творчих візитів. За нагоди чоловік згадає і ще одного актора цього театру — Мирослава Юзефовича. — Він для мене, — каже чоловік, — просто Славко. Адже

ми з ним свого часу вчилися в Луцькому педагогічному училищі. Були одногрупниками, разом відвідували драматичний гурток, який вів, пригадую, актор Шейко-Гайворонський. Славко, мабуть, і завдяки цьому обрав акторський шлях, а я ще закінчив заочно Луцький педагогічний інститут, став учителем, хоч у школі недовго працював...

На початку сімдесятих молодого ініціативного педагога забрали в Камінь-Каширський райком комсомолу, а за якийсь час він очолив відділ пропаганди й агітації райкому партії. На цій посаді почав займатися передплатою періодичних видань, зокрема й «Волині», котру як шанувальнику йому було легко

радити читачам, яких на той час видання мало понад 200 тисяч. І зараз уже будучи, як мовиться, на заслуженому відпочинку, Іван Шевчук — не лише відданий

«Іван Тимофійович передплачує не лише «Волинь», а й «Цікаву газету», додатки «Читанка для всіх» і «Так ніхто не кохав».»

шанувальник нашої газети — він ще й старається, аби і в нинішній непростий для друкованих ви-

Фото Сергія БОРОХА.

«А я таки люблю паперове видання: взяв свіжий примірник, який ще пахне фарбою, і читаєш.»

дань час залучити нових читачів. З цього приводу говорить:

— Нині дехто каже, що не варто випускати газету, бо вона є на інтернет-сайті (в телефоні

можна прочитати). А в мене інша точка зору: я таки люблю паперове видання. Взяв увечері, коли вже нікуди не поспішаєш, свіжий примірник, який ще пахне фарбою, і читаєш...

Іван Тимофійович передплачує не лише «Волинь», а й «Цікаву газету», додатки «Читанка для всіх» і «Так ніхто не кохав». Коли він ще й комусь розповідає про нашу газету, наголошуючи, що її «варто передплатити, бо вона завжди з людьми» — он тепер кожен номер доставляється на фронт, — то дехто дивується: ти, що, мовляв, там працюєш? На це чоловік відповідає: «Ні... Але там друзі мої трудяться».

І те, що журналісти приходять зі своїми публікаціями в оселі читачів уже як друзі, — найвища оцінка їхньої праці. За це ми щиро вдячні нашим шанувальникам. ■

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!
Тим паче, якщо ви випишете газету «Волинь» на місяць (30 грн), щотижня матимете шанс виграти **1000** гривень!

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ: 30000, 60306, 60305, 86772 (для читачів Волинської області), 97847 (для читачів Рівненської області), 61 136 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!